

# treball

PROLETARIS DE TOTS  
ELS PAISOS: UNIU-VQS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 231 — Barcelona, desembre 1961

Preu: 1 pta

## RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

**CATALANS: ESCOLTEU-LA!**

## A LES PORTES DEL COMUNISME

per Gregori López Raimundo

El XXII Congrés del PCUS ha causat una profunda impressió a l'opinió pública mundial i ocupa el centre de la polèmica ideològica, d'abast universal, que es lliura entre les forces de la pau, la democràcia i el socialisme, d'una banda, i les de l'imperialisme i els seus servidors, d'altra.

Aquest fet reflecteix cabalment la història i transcendència del XXII Congrés, que passarà a la Història amb el sobrenom de **Congrés dels Constructors del Comunisme**.

En el balanç del Congrés ocupa un lloc preeminent l'aprovació del nou Programa del PCUS, al qual s'anomena — amb justiciat — **Manifest Comunista de l'època contemporània**.

El Programa resumeix brillantment la concepció marxista leninista de les qüestions capitals relacionades amb la lluita de la classe obrera i dels pobles del món per una vida millor, per la pau i per la independència nacional, per la democràcia i el socialisme. Exposa també — i aquest és el seu aspecte més original i transcendent — el pla per la construcció del comunisme en la URSS, on s'assenyalen de manera precisa les transformacions econòmico-polítiques que hom operarà a la URSS en els propers 20 anys i es dona solució als més importants problemes teòrico-pràctics (transformació de l'Estat de la dictadura del proletariat en Estat de tot el poble, desaparició de l'Estat, etc.) inherents a la segona fase del comunisme.

D'acord amb el programa, dintre de 20 anys s'haurà creat a la URSS la base material i tècnica del Comunisme i podrà començar a regir la divisa « De cadascú segons la seva capacitat a cadascú segons les seves necessitats ». La producció anual d'electricitat s'acostarà als 3 bilions de kWh, i la d'acer depassarà els 250 milions de tones. En altres importants rams de la producció, el progrés previst té proporcions semblants, el seu volum superarà el dels Estats Units no sols en xifres absolutes, sino també per càpita. El salari, el poder adquisitiu del qual creixerà contínuament, seguirà basat en el treball, però la part que la població reb dels fons socials, independentment del salari, prendrà proporcions cada vegada més grans. Dintre de 20 anys seran gratuïts el transport urbà, la vivenda, el gas, l'electricitat, l'alimentació als llocs de treball, etc. Cada soviètic tindrà cultura superior o tècnica i plena possibilitat de cultivar les seves aficions i capacitats creadores; el desenvolupament de la ciència i de la tècnica, la mecanització i automatització de tots els processos de producció, elevaran decissivament la productivitat del treball; desapareixeran les diferències essencials entre el treball manual i intel·lectual, i entre el camp i la ciutat; la jornada de treball a la URSS serà la més curta del

món i el nivell de vida dels soviètics el més alt.

El pas al comunisme exigeix, a més de l'abundància de bens materials, un nivell de consciència que faci que els homes considerin el treball com la primera necessitat vital i observin voluntariament, per propi convenciment, les normes de la convivència comunista.

El Programa assenyalava les vies del perfeccionament de les diverses formes de la democràcia socialista, la meta de la qual és aconseguir que cada soviètic participi activament a la solució dels problemes de la col·lectivitat. A l'ensem que s'avança en la construcció de la base material i tècnica del comunisme, els sindicats, les cooperatives i altres organitzacions de masses aniran assumint tasques que avui realitza l'Estat, les funcions del qual perdran paulatinament el caràcter polític i es transformaran en « autogestió social ». D'aquesta manera s'avançarà cap a la desaparició de l'Estat, que s'extingirà un cop complertes les seves tasques interiors i exteriors.

Tot el que hom ha dit en el XXII Congrés del PCUS proporciona el convenciment que el nou Programa, com els anteriors i els plans econòmics elaborats pel Partit, serà complert enterament. El balanç del darrer quinquenni revela un augment de la producció industrial d'un 80%. Un tal augment significa, per exemple, que la producció del 1961 supera la del 1955 en 26 milions de tones d'acer (més que la producció d'Anglaterra), en 95 milions de tones de petroli (unes cinc vegades la producció de Bakú), en 157.000 milions de kWh. (unes deu vegades la producció elèctrica d'Espanya). Diversos delegats informaren al Congrés que en llurs llocs de treball ja havien estat superats els objectius previstos per al 1963 en el pla septenal. Organitzacions senceres com les de Moscú, Ucraïna, Bielorússia, Letònia i d'altres, s'han compromés a complir el pla fins amb dos anys d'anticipació.

En el Congrés es revelaren també les insuficiències que existeixen en algunes zones, sobre tot en l'agricultura, però els congressistes mostraren que existeix la possibilitat i la voluntat de superar-les i de garantir que el pla sigui complert abans del que estava previst.

Les discussions han posat de manifest que els grans èxits assolits pel PCUS i pel poble soviètic en els darrers anys constitueixen la millor demostració de la justesa de la línia política fixada al XX Congrés, han permès corregir il·legalitats i abusos que constituïen un fre per l'avanç cap al comunisme. La denúncia en el XXII Congrés de greus faltes i fins crims comesos a

l'època del culte a Stalin, i el fet de ser condemnat el grup antipartit que s'oposava a la política acordada al XX Congrés, elevaran encara més la iniciativa i l'entusiasme del poble soviètic en la construcció del comunisme.

Aquestes mesures són testimoni de la ferma voluntat del PCUS de fer impossible que en el futur puguin repetir-se fets semblants. Les faltes comeses en el passat per alguns ex-dirigents del Partit i del Govern són un tumor estrany a la naturalesa del règim soviètic que fan ressaltar encara més les seves virtuts. Sense aquestes faltes, el socialisme hauria estat construït encara més ràpidament, i la societat comunista estaria més pròxima.

El XXII Congrés reforçarà la cohesió del moviment comunista internacional. La crítica de l'actitud adoptada en l'últim període pels dirigents del Partit Albanès del Treball correspon plenament als interessos del moviment comunista internacional i als del propi poble albanès. La unitat del moviment comunista ha de basar-se en la comuna fidelitat als principis del marxisme leninisme, de l'internacionalisme proletari. La conducta dels dirigents albanesos constitueix una violació grossera d'aquests principis i la repetició de les pitjors faltes estigmatitzades pel moviment comunista en condemnar el culte a la personalitat de Stalin. Davant la negativa dels dirigents albanesos a examinar amb el PCUS i els altres partits germans els problemes en discussió, era obligat procedir a la denúncia pública d'una conducta que, si no fos corregida, posaria en perill la pròpia existència del règim socialista a Albània.

El XXII Congrés ha reafirmat la política de coexistència pacífica que la URSS defensa des del seu naixement; ha reiterat la voluntat soviètica de resoldre el problema alemany mitjançant negociacions, i les propostes de la Unió Soviètica per tal de concloure un acord sobre el desarmament general i complert amb control internacional. El programa de la construcció del comunisme es, sobre tot, un programa de pau, una invitació als pobles del món a l'emulació en el treball pacífic per el benestar i la felicitat de l'home. El socialisme és incompatible amb la guerra d'agressió, no necessita la guerra per a mostrar la seva superioritat sobre el capitalisme, i amb la pau té assegurada la seva victòria final. En la mesura que es vagi creant la base material i tècnica de la societat comunista a la URSS, s'agreuja encara més la crisi general del capitalisme i els pobles del món emprendran, un darrera l'altre, la via del socialisme.

El XXII Congrés aporta la convicció que, salvant la pau, els pobles del món s'asseguraran per a ells mateixos un futur lliure d'explotació i de misèria.

39  
19-1-1

## UN COMUNISTA FRONT A LA POLICIA

L'estudiant de Ciències Econòmiques **Vicent Cazcarra**, detingut a Barcelona a finals de setembre, i recentment jutjat en Consell de Guerra sumaríssim, ha fet la següent relació de fets. Aquesta narració, que constitueix un testimoni directe de la vesània dels botxins de la Brigada Social, demostra com la dignitat i la fermesa acoben sempre vençant la brutalitat.

Diu així Vicent Cazcarra: « Els agents començaren a fer-me preguntes. A partir d'aquest moment vaig tancar la boca i no la vaig obrir fins cinc dies després. Van portar-me a una altre habitació i em rodejaren sis o set homes. Començaren a donar-me cops acompanyats d'exclamacions tals com: « — Et penses que podràs aguantar? Homes més forts que la pedra han claudicat! ». L'inspector Antoni Creix, de tant en tant, em pegava a l'estòmac amb el cantell de la mà. Després em van fer estirar a terra. Dos em colpejaven per cada costat amb porres de goma i altres a la planta dels peus i als turmells. Un altre em trepitjava les mans. Quan van estar cansats, em posaren dret i tornaren a començar. Quan jo perdia el coneixement m'acostaven al nas un drap impregnat amb algun estimulants per tal de reanimar-me. Això va durar més de tres hores i mitja. Al final, quan s'adonaren que ja no sentia els cops, em van fer ajupir amb les cames en flexió i les mans amanillades per darrera dels genolls. Em queia la suor veritablement a raig. Vaig caure i em vaig donar un cop de cap a terra. Llavors em posaren una cadira a sota del cap. Jo veia com s'anava formant un bassal de suor al seient de la cadira. Finalment em portaren a una altra habitació i em deixaren assentat a una cadira, amanillat i vigilat per un guàrdia armat. Vaig passar tota la tarda en un deliri terrible. La meua única obsessió era aguantar. No feia altre cosa que repetir-me a mí mateix milers de vegades: « No parlaràs encara que et matin ». Cap al vespre havia perdut la raó. Entraven persones que em parlaven i no les entenien ni coneixia a ningú dels que entraven. Suposo que em van donar alguna cosa perquè m'adormís car em van despertar l'endemà al matí. Em trobava amb el cap bastant clar. Aleshores començaren altre cop. Va entrar una persona i em digueren: « — Mira, Vicent, ara ja no és cosa nostra. Ha vingut l'inspector de Madrid ». Jo vaig continuar sense contestar ni una paraula.

« Des d'aquell moment vaig decidir emprendre la vaga total de la fam i de la set. Ja no em pearen més. Entraven els agents a la habitació i em parlaven de tots els temes, desprestijant el Partit, intentant despertar el meu egoisme personal, em parlaven de la meua família. Una venada Creix va dir: « — Ja sabem que tots els règims es aasten, però els comunistes en lloc de col·laborar ho espatllen tot ». Quan em cansava d'escoltar-los girava el cap. Vaig fer el mateix amb l'inspector de Madrid. Aqueix dia vaig un metge i, després de fer-me un reconeixement, va dirme que era igual que menaés o no perquè m'injectarien suero. I així ho van fer, cada dia una ampolla de 300 c.c. Cada dia em posaven dos o tres classes d'inyeccions. El segon dia el metge digué als policies: « — No us preocupeu, primer demanarà de beure i, després, de menjar ».

« Aleshores jo estava tranquil i completament segur de mí mateix. Havia decidit

no menjar ni beure fins que ells claudiquessin o jo morís. El matí següent tornà l'inspector de Madrid i no vaig fer-li ni el més mínim cas. Les visites continuaven. Després de cinc dies van entrar el Comissari en cap i Creix. El primer em va dir: « — Mira, Vicent, coexistència pacífica ». Jo no vaig contestar. « — Mira — afegí — volem acabar d'una vegada aquest assumpte, ja estem cansats i això s'allarga massa. Ahir ni tan sols vam poder anar al fútbol. De la manera que estàs no podem portar-te a baix. Això ja es fer riota de la policia ». Vaig seguir sense contestar. Aleshores em digué: « — Ja no volem saber res, et dono la meua paraula que ja no et preguntarem absolutament res ». Els vaig dir que d'acord, que començaria a menjar. Aquella nit em baixaren a un calaboc en el qual vaig restar incomunicat i sol desde el dia 30 de setembre fins el 7 d'octubre. Ja no van preguntar-me res més.

« Després he sabut que la nit del cinquè dia el Capità General i el Cap de la Policia tingueren una forta discussió perquè cap dels dos no volia fer-se responsable en el cas que em succeís alguna cosa ».

En el Consell de Guerra, **Vicent Cazcarra** ha estat condemnat a 17 anys, i altres 18 companys seus a penes que van de 1 a 10 anys de presó.

### LA LLUITA DELS ARROCERS DEL BAIX EBRE

Els pagesos de Sant Carles de la Ràpita a mitjans d'octubre es negaren a entregar el « cupo » de l'arròs a la « Federació Sindical d'Agricultors Arrocers ». La negativa ha estat tan unànim que les autoritats encara no han pogut prendre mesures per a desunir els pagesos i obligar-los a l'entrega del « cupo ». Aquesta actitud ferma i unida l'han mantinguda en tres assemblees convocades per la « Federació », no deixant-se dividir per les amenaces.

Això ha influït en altres localitats de la zona (Amposta, La Cava, Camarles, Jesús i Maria, i Sant Jaume) on també els pagesos han adoptat la mateixa actitud.

Front a la unitat dels pagesos, els buròcrates falangistes dels Sindicats, Cambres Arroceres, Cooperatives i Germandats Sindicals intenten arribar a obtenir acords favorables als interessos de la « Federació ». Així el president de la Cooperativa de Camarles, Primitivo Forastero, franquista de cap a peus, intenta fer acceptar com solució una rebaixa del « cupo » a 150 kgs. per jornal de terra (en aquesta regió un jornal equival a 2.190 metres quadrats), quan la reivindicació dels pagesos és que se suprimeixi el « cupo » totalment.

Aquest any la producció mitja per jornal al Baix Ebre ha estat aproximadament de 803 kgs., la qual cosa correspon a un valor en metàl·lic de 4.175'60 pts. (comptant tot l'arròs al preu oficial de 5'20 pts. i sense deduir el « cupo »). En aquestes condicions el benefici, veritablement irrisori, que s'obté per jornal és de 229'60 pts. Però si s'entrega el « cupo » a la « Federació » (fixat en 350 kgs. per jornal, al preu de 3'20 pts/kg.) aleshores el valor obtingut de la producció resulta només de 3.476 pts., la qual cosa no sols no deixa beneficis, sino que suposa una pèrdua de 471 pts. per jornal.

## EL COMBAT PER L'AMNISTIA

El dia 9 del passat novembre, a les cinc de la tarda, unes 60 dones, familiars dels detinguts el mes de setembre a Barcelona i província es presentaren davant el Bisbat de la nostra ciutat amb la intenció de veure al Bisbe. No foren rebudes.

El dia 10, a les onze del matí, es repetí la manifestació i aquesta vegada hi prengueren part unes 300 dones algunes de les quals portaven els fills. Foren rebudes per l'alta jerarquia eclesiàstica qui escoltà atentament la petició que les dones li feien. No anaren a demanar-li cap al·moina sino a sol·licitar la seva intervenció en favor dels seus esposos i germans, detinguts, torturats i empresonats per defensar un món de justícia.

Amb tot detall explicaren els maltractes de que foren víctimes els detinguts per part de la Brigada político-social i donaren els noms de torturadors com Antoni Creix; denunciaren les salvatjades de que fou objecte l'estudiant Vicent Cazcarra martiritzat durant cinc hores a Jofatura; explicaren a Monsenyor la d'actitud d'aquest jove que durant cinc anys va fer la vaga de la fam com a protesta pels mètodes inhumans emprats amb ell i els altres detinguts.

El senyor Bisbe va dir a les dones que no estava al corrent d'aquests fets i que en parlaria tot seguit amb el Capità General. Oferí ajuda material a les famílies dels empresonats, ajuda que aquestes rebutjaren correctament dient-li que elles treballarien mentre tinguessin força perquè els seus hò tinguessin tot i insistiren: « El que nosaltres volem es que es faci justícia, una AMNISTIA veritable pels presos polítics ».

Dies més tard, el 25 de novembre, foren alliberats 41 dels detinguts. No podem pas atribuir aquesta mesura únicament a la gestió dels familiars davant el Bisbe però és evident que les autoritats franquistes i les jerarquies eclesiàstiques que en són un dels puntals es veuen obligades a tenir en compte semblants manifestacions. No els interessa que els crims comesos amb els treballadors antifranquistes siguin coneguts, portats al carrer, denunciats públicament i esbandits per la ciutat. L'acció de les valentes dones davant el Bisbe va donar fruit, encara que fos parcialment i això ha d'esperonar-nos encara més a multiplicar tota activitat i gestió en aquest camí.

No oblidem que cada petita acció en aquest sentit es un episodi del gran combat per l'amnistia.

La negativa dels pagesos a entregar el « cupo » és, doncs, ben justificada, fins el punt que així ho reconeixen algunes autoritats i la « Federació » no s'atreveix a demanar mesures represives. Els pagesos, a més, exigeixen als agents de la « Federació » que els donin comptes clars sobre l'ús que s'ha fet de l'arròs entregat els anys anteriors, perquè saben que la « Federació » ven l'arròs del « cupo » als mateixos comerciants que compren l'excedent als pagesos. Així l'any 1959-60, la « Federació », que pagava l'arròs als productors a 3 pts/kg., el venia a ARDE a 5'50 pts.

Però aquest any els arrocers han pres consciència de que la lluita unida de tots, propietaris i arrendataris, pagesos pobres i rics, és la millor manera de defensar llurs interessos.

Corresponsal

# La situació a la indústria tèxtil cotonera i la lluita unida contra la dictadura

per Gaspar ARIBAU

Després d'uns mesos de desigual, precària i parcial reactivació, la burgesia catalana, particularment la no monopolista, comença a experimentar una pausa que preluia un enfosquiment de les perspectives.

La indústria tèxtil cotonera, motor propulsor de l'activitat econòmica catalana, sembla endinsar-se en una fase de dificultats econòmiques en la qual s'aguditzaran a l'extrem les contradiccions.

En primer lloc: el consum intern per habitant-any de manufacturats de cotó ha disminuït, el 1960, un 29% en relació amb 1958. La impressió general és que el 1961 la demanda, que restava estacionària o tendia a créixer, haurà experimentat un nou retrocés en els darrers mesos, degut a l'augment del cotó en floca que es tradueix per una sensible alça dels productes cotoners, i també a la lenta però contínua elevació del cost de la vida. Davant d'aquesta realitat no cal esperar una futura impulsió del consum, ans, al contrari, una nova reducció.

En segon lloc: la indústria cotonera que el 1960 i els primers mesos del 1961 pogué compensar la disminució del consum intern mitjançant el desesperat recurs de l'exportació i desfer-se d'un 35-40% de la producció, es troba des de juny amb que les exportacions disminueixen fortament. Es calcula que si el 1960 les exportacions cotoneres arribaren a uns 45 milions de dòlars, en 1961 descendiran a uns 35 milions, amb la particularitat que aquests 10 milions exportats en menys

recauen íntegrament sobre els darrers 7 mesos. « El Economista » del 28 d'octubre afirma que « en aquests moments resulta gairebé impossible exportar tèxtils des d'Espanya sense un fort sistema de protecció », es a dir: sense recórrer obertament al « dumping ». El canvi de conjuntura que ja es nota en alguns països capitalistes repercutirà sensiblement en les exportacions tèxtils.

En tercer lloc: les empreses, aprofitant la situació creada a la classe obrera pel pla d'estabilització, han aconseguit imposar cadències brutals de treball sense l'adequada compensació en el salari. Des del 1958 a setembre del 1961 el nombre d'obrers en la indústria cotonera ha passat de 120.213 a 103.512, és a dir: hi ha hagut una disminució de 16.701 que representa una reducció del 13,8%. Respecte al 1958, el rendiment del treball en el conjunt de la indústria tèxtil s'ha incrementat en un 19%, fonamentalment a causa dels ritmes de treball. Però això també ha originat, malgrat la reducció del nombre d'obrers i d'hores-obrer treballades, un lleuger creixement de la producció en el 1961.

De la conjunció dels tres factors esmentats: lleugeríssim augment de la producció acompanyat d'una forta contracció del consum intern i del sobtat descens de les exportacions, ha de sorgir la formació de « stocks » d'articles de cotó; es pre-

veu altre vegada l'aparició de dificultats financeres a les empreses no-monopolistes.

Així plantejats els problemes, la situació s'agreuja enormement amb la constitució de « Industrias Textiles del Guadalhorce, SA », nova empresa del capitalisme monopolista d'Estat, l'INI, que arribarà a disposar de 75.000 fusos i produirà filatures de cotó, teixit, acabat, confecció i aprofitament de subproductes. Serà la factoria més moderna d'Espanya i la seva producció equivaldrà al 9% del total actual de la indústria. Per tenir una idea de la seva magnitud bastarà dir que les nombroses fàbriques del major grup tèxtil, el de Muñoz Ramonet, disposen en total de 137.000 fusos; el de Bertran Mata de 97.000; el de Fabra y Coats de 61.000, i els altres encara menys.

El capital de l'empresa serà de 1.750 milions de pessetes, xifra extraordinària a la indústria tèxtil, de les quals hom reserva una participació al capital privat, espanyol i estranger, de 419 milions. Raimundo Fernández Cuesta, ex-secretari general de Falange, ha estat nomenat president del Consell d'Administració. No hi ha dubte que els grups monopolistes que imposaren el Decret de reorganització de la indústria tèxtil cotonera no estan al marge d'aquesta nova empresa. Si el grup Valls i Taberner ha muntat « Industrias Textiles Extremeñas, SA » amb 20.000 fusos, i si el falangista Marcet de Sabadell instala una fàbrica tèxtil llanera a La Carolina (Jaén), i si l'empresa de confecció Bas y Cugueró SA, que controla els establiments « Maxcali », instal·la una fàbrica de confeccions d'articles de llana també a La Carolina, no tindria res d'estrany que grups catalans participessin a la subscripció dels 419 milions reservats a la participació privada. No deu d'ésser casual, d'altra banda, que « Industrias Textiles del Guadalhorce » s'hagi procurat els serveis, com Director-gerent, de l'enginyer tèxtil català Joan B. Puig Pujol.

Es clar que els 1.750 milions de pessetes serien aplicats amb major eficiència si servissin per a facilitar la modernització de les empreses existents, particularment les no monopolistes, car és evident que, amb l'actual nivell de consum, el llençament de noves produccions al mercat portarà a la ruina a centenars d'empreses que no hagin pogut renovar-se. Però justament aquesta és la finalitat perseguida amb la creació d'aqueix gegant industrial. D'altra banda, si com acabem de veure, sense gairebé renovació de maquinària, es redueix intensament el nombre d'obrers de la indústria tèxtil, és indubtable que la quantitat d'obrers que absorbirà « Industrias Textiles del Guadalhorce » serà molt inferior al nombre de llocs de treball que es redueixin en el conjunt de la indústria del cotó.

De tot això es dedueix clarament el deure inel·ludible que la classe obrera té de preparar-se a la lluita per un augment substancial de salaris, com correspon a l'alça del cost de la vida i al major desgast de les energies que imposen les intenses cadències de treball. Cal també lluitar contra la perspectiva de probables acomiadaments i per una veritable assegurança de parada forçosa. Cal que la classe obrera, ensems que lluita pels seus propis objectius, sostingui i estimuli la lluita de la burgesia no monopolista per les seves justes reivindicacions contra la dictadura feixista i contra el capital monopolista que la empenyen a la ruina.

## TRIBUNA DEL PARTIT

### La reconstitució de la joventut comunista

El Comité Central del Partit Comunista ha publicat una declaració cridant a la reconstitució de l'Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya.

El P.S.U. — d'acord amb la justesa d'aqueixa decisió — té la gran tasca de reconstituir a Catalunya la Joventut Comunista que, conjuntament amb les joventuts comunistes d'Euscadi, Galícia i aquelles altres que sigui necessari crear, s'incorporaran a l'Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya.

L'organització dels joves comunistes ha de recolzar en una xarxa de comitès lligats a la joventut obrera, pagesa i estudiantil en els llocs de la seva activitat professional, educativa, esportiva i d'esbarjo. Aqueixos comitès han de ser la base que ha de donar suport als organismes dirigents locals, comarcals i al nacional.

Els comitès de la joventut comunista han de difondre entre els joves treballadors, pagesos i estudiants els ideals del socialisme, forjar-los en l'esperit de la lluita de classes i en defensa dels seus interessos materials i educar-los, amb l'ajut del Partit, en els principis del marxisme-leninisme.

Per assolir la creació de nombrosos comitès és essencial que els joves comunistes i altres joves revolucionaris encapçalin la lluita pels interessos polítics i econòmics de la joventut catalana i, en primer lloc, per enderrocar la dictadura del general Franco.

Tota la joventut catalana desitja millorar els seus salaris i sous, tenir més possibilitats per educar-se i superar el seu nivell cultural i de tipus tècnic; gaudir de les instal·lacions per a poder practicar l'esport que els apassiona; poder esbargir-se com cal després de les esgotadores jornades de treball.

Els joves catalans no estan disposats a ser víctimes de la guerra atòmica que preparen els imperialistes ianquis contra la URSS i el camp del socialisme; desitgen una vida lliure i feliç.

Front d'aquestes aspiracions justíssimes de la joventut d'arreu d'Espanya, s'aixeca la dictadura del general Franco.

Per això els joves comunistes han de tenir com objectiu principal l'organització de la lluita de la joventut catalana per acabar amb la dictadura franquista. Aquesta és la fita més revolucionària i patriòtica que té plantejat avui el poble espanyol i amb ell, la nostra joventut.

La lluita contra les bases americanes a Espanya, per la pau i la democràcia; les accions per les reivindicacions materials de tot ordre de la joventut catalana, haurien d'anar foses en el gran moviment de tot el poble en lluita contra la dictadura. Aqueixa serà la base per assegurar que la joventut comunista a Catalunya creixerà i es desenrotllarà poderosament.

# L'ELEVACIO DEL NIVELL DE LES LLUITES

La qüestió de l'elevació del nivell polític de la lluita de les masses i de la seva organització és un dels aspectes que han estat subratllats amb més força en la III sessió plenària del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

A l'informe presentat pel camarada Santiago Carrillo, en exposar els trets més generals de les accions obreres desenrotllades en el corrent d'aquest any, s'assenyala, en primer lloc, un important augment en la quantitat de lluites reivindicatives en relació amb l'any 1960, i, en segon lloc, la característica comuna d'un caràcter més ofensiu (augment de salaris, primes, etc.) que ja no es redueix a la simple actitud defensiva de lluitar contra l'acomiadament i la parada forçosa, com l'any passat. Aquestes constatacions permeten preveure que estem entrant en un nou període d'intenses lluites que recorda el dels anys 1955-56 en el qual s'aconseguí arrencar al règim un augment general de salaris.

Aquesta vegada, però, el quadre general en el que es desenvoluparà la lluita és molt més favorable que el de 1955-56; el moviment obrer es troba recolzat per una profunda efervescència al camp (cosa que no existia aleshores) i en general per un moviment més ampli de les capes mitges urbanes i de la intel·lectualitat. A més, la consciència antifranquista de les masses és avui més elevada, i també l'organització del Partit és més forta i més extensa.

Aquesta apreciació general de la situació exigeix i fa possible elevar el nivell actual de les lluites, tant des del punt de vista de llur continuïtat política, com des del de llur organització.

Des del punt de vista del contingut polític perquè en la situació actual l'activitat del Partit no pot reduir-se a saber formular les reivindicacions dels obrers. Evidentment les lluites parcials per les reivindicacions econòmiques segueixen essent el procediment fonamental per a impulsar el desenvolupament del moviment de masses contra la dictadura. Però, ara, cal lligar aquesta lluita amb l'exigència de les llibertats i reclamacions d'ordre polític, sense les quals, aquèlla lluita pot esdevenir cada vegada més feble i difícilment pot obtenir satisfacció. Entre les reivindicacions polítiques que la classe obrera ha de plantejar figuren en primer terme el dret de vaga i la llibertat sindical (el dret a disposar de sindicats de classe, independents).

Aquestes dues reclamacions han d'aparèixer avui davant dels obrers com les més lògiques i més immediates per les que cal lluitar. Perquè, en efecte, si no és així, com defensar-se de la rapacitat patronal? Les lluites que ara s'estan desenvolupant enriqueixen l'experiència dels treballadors i els ensenyen que el dret de vaga és quasi l'única arma eficaç que poden utilitzar per tal d'aconseguir millorar llurs condicions de vida.

En estudiar aquestes qüestions es pot presentar el problema de si és possible obtenir, sota el règim de Franco, el dret de vaga i la llibertat sindical. El camarada Carrillo, en el seu informe, analitza extensament aquest fals problema, que pot convertir-se en un factor paralitzant, i cita a aquest respecte els exemples de la campanya pro-amnistia i de la lluita dels intel·lectuals contra la censura. En aquestes dues qüestions també certs elements de l'oposició resten immobilitzats per creure que Franco no arribarà a concedir

l'amnistia ni pot suprimir la censura. No obstant, l'amnistia és una necessitat no sols política, sino humana, i — independentment que logrem o no arrencar-la al règim de Franco — mobilitzem l'opinió al seu entorn i facilitem la multiplicació d'accions en aquest sentit. El resultat evident és que aquesta orientació crea al franquisme cada vegada majors dificultats per a mantenir a la presó els empresonats polítics, l'afebleix, el desprestigia i aixeca contra ell forces nacionals i internacionals cada vegada més àmplies. Cosa semblant succeeix amb la lluita dels intel·lectuals contra la censura.

Aquests dos exemples ens ensenyen que el problema que cal plantejar-se no és si els treballadors poden aconseguir o no, sota el franquisme, el dret de vaga o la llibertat sindical, sino que els treballadors necessiten vitalment totes dues coses. Per això cal impulsar l'exigència d'aquestes dues llibertats. Juntament amb les reclamacions de salaris i les diverses reivindicacions econòmiques, cal lligar el dret de vaga i la llibertat sindical.

Però, a més del nivell polític de les lluites, cal elevar les formes d'organització de les accions obreres. Per això és necessari aixecar un extens moviment organitzat de l'Oposició Sindical. Avui seria absurd voler organitzar sindicats clandestins, però és perfectament possible crear

a cada empresa Comitès unitaris, composts pels treballadors més experimentats i que gaudeixen de major autoritat, independentment de llurs opinions polítiques. Aquests Comitès, en contacte constant amb els obrers, han d'orientar i impulsar llurs lluites, i lligar-se amb els Comitès d'altres empreses per a coordinar junts tot el que calgui per a fer triomfar l'acció reivindicativa.

La combinació d'aquests dos factors (l'elevació del nivell polític de les lluites obreres i el perfeccionament de llur organització) permetran que s'ampliï la mobilització dels treballadors i que preparem les condicions reals per la vaga nacional.

Com es diu en l'informe presentat al Plè del Comitè Central: « Els obrers usaran més freqüentment de l'arma de la vaga si entre ells creix i pren cos la voluntat d'arrencar aquest dret. **Cal tenir en compte que l'elevació del nivell de la lluita de masses contra la dictadura i els diversos aspectes de la seva política és actualment essencial.** Segurament si encertem a formular, juntament amb les reivindicacions econòmiques, demandes com les citades anteriorment, la mobilització dels treballadors i llur lluita serà més àmplia, més elevada i de més abast. I s'acostarà ràpidament la sortida de l'actual situació política ».

## L'acció dels obrers de Beasain

Els darrers dies del mes de novembre i els primers de desembre han vist una impressionant acció dels obrers de la factoria de la CAF a Beasain (Guipúscoa), en reclamació d'un augment de salari.

El dimarts dia 28, els treballadors del torn que plega a migdia es concentraren al pati de la fàbrica. Les dones formaren piquets a les portes per tal d'impedir la sortida als vacil·lants. Els representants de l'empresa i els jerarques dels sindicats els digueren que es dispersessin i els amenaçaren amb cridar la força pública. Els treballadors es mantingueren impassibles i, davant del tinent de la Guàrdia Civil que els amenaçà amb emprar la violència, tingueren la mateixa actitud. A les 2 de la tarda reemprengueren el treball i foren substituïts al pati pels 400 treballadors del torn que plega aleshores. A primeres hores de la tarda, els membres del Jurat d'Empresa, davant la resistència de la direcció, van preutar la dimissió. A les 6 de la tarda, malgrat la pluja intensa i el fret, tot el personal es concentrà al pati, unint-se als que esperaven des de les 2 sense dinar. Les dones formaven piquets a les porteries i animaven els obrers a mantenir-se fermes. A les 11 de la nit arribaren el Delegat provincial de Sindicats i el de Treball, s'entrevistaren amb la direcció de l'empresa i intentaren parlar als obrers, però no els hi fou possible car van ser rebuts als crits de «Traidors, venuts, no volem els vostres sindicats!». En sortir de la fàbrica, el cotxe dels jerarques fou atacat per les dones que, a cops de paraigües, van trencar-li el parabrises. La concentració sota la pluja continuà fins les 12 de la nit.

L'endemà, dia 29, es repetí la manifestació de migdia. Una comissió de 30 obrers va ser admesa per la direcció de l'empresa que els entregà un escrit negant-se a concedir les reivindicacions presentades. Quan els obrers digueren que la manifestació continuaria, el director respongué que la força pública arribaria

aviat. A les 2,30 de la tarda arribaren 20 Guàrdies Civils comandats per un capità, els quals s'esforçaren per convèncer els obrers que es dissolguessin. A les 6'30 es tornà a produir la gran concentració com el dia abans. Havien arribat més Guàrdies Civils i un tinent coronel d'aquest Cos. Els obrers els increparen dient: « Per quant mandres tenim que treballar! ». Seguidament arribaren 200 guàrdies de la Policia Armada i el capità que els comandava avisà que es donarien tres tocs de cometa a intervals de dos minuts i a continuació s'empraria la força. Després de diversos aplaçaments, els obrers sortiren en manifestació i es van dirigir al poble on s'els afegiren treballadors d'altres pobles, dones i nens, fins un total de 8.000 persones. Se sentien crits de « Visca l'Obrer, la unió fa la força, vencerem! ». A la plaça de Beasain 200 guàrdies carregaren contra la multitud. Hi va haver bastants ferits, dos d'ells greus. Alguns manifestants combatien els policies amb els paraigües. Fou prohibida tota circulació pel carrer.

El dia 30 es produí la mateixa concentració de migdia, la qual donà origen a una manifestació que marxà cap a Villafranca de Oria i recorregué els carrers en rigorós silenci. La policia va tornar a intervenir. La població se sumà als manifestants i les dones cridaven des dels balcons: « Llibertat i treball! ».

El fi de setmana del 3 de desembre ha estat declarat el boicot a tots els establiments, cines, tavernes, etc., que es la forma amb la qual es continua encara l'acció.

Cal remarcar la solidaritat de la població en general i dels treballadors d'altres empreses de la zona. A la «Bernedo» els obrers ocuparen la fàbrica fins que foren dispersats a cops de culata de fusell. Els pàrrocs de Villafranca de Oria, Beasain i Lazcano han escrit al bisbe denunciant el procedir de la policia. Els metges d'aquests pobles han redactat un altre escrit en el mateix sentit.